

ТЫЛ И СНАБЖЕНИЕ СОВЕТСКИХ ВООРУЖЕННЫХ СИЛ

A népvagyonért valamennyien felelősek vagyunk

*Írta: Sz. K. KURKOTKIN a Szovjetunió marsallja,
a Szovjetunió Fegyveres Erők badiápfőnöke, honvédelmi miniszterhelyettes*

(Fordítás a „Тил и Снабженние” c. folyóirat 1984/5. számából)

Már a szocialista állam születésének első napján közzétették V. I. Lenin felhívását minden dolgozóhoz, amelyben Ő arra szólított fel, hogy úgy vigyázzanak a népvagyonra, óvják a földet, a gyárakat, a felszerelést, a termékeket és a közlekedést, mint a szemük fényét. Mindez, hangsúlyozta Vlagyimir Iljics, össznépi tulajdon.

Többet termelni kisebb ráfordítás mellett, takarékosan gazdálkodni, a legszigorúbb munkafegyelem betartása – napjainkban is aktuális követelmény. Ahogy azt az SZKP XXVI. kongresszusa is aláhúta továbbfejlődésünk mind nagyobb mértékben fog függeni az összes rendelkezésre álló erőforrásoknak ésszerű és hatékony felhasználásától. A gazdasági politika középpontjává a társadalmi tulajdonhoz való jó viszonyulásnak, továbbá annak kell válnia, hogy teljes egészében és célszerűen fel tudják használni mindazt, amivel rendelkezünk.

A nyersanyag és az anyagok gondos felhasználása, a hulladékok csökkentése, a veszteség kiküszöbölése azt jelenti, hogy takarékoskodni kell az emberek milliósainak munkájával és a beruházással, növelni kell a termelést, óvni kell a környezetet. Ettől nagymértékben függ a nép jólétének további növekedése.

A szovjet emberek magabiztosan néznek a jövőbe. És ennek a magabiztoságnak megfelelő alapja van, ami nem más, mint a gazdaság dinamikus, fokozatos fejlődése, társadalmunk eszmei-politikai egysége, szocialista hazánk népeinek megbonthatatlan testvéri barátsága. Országunk dolgozói összes sikereiket és eredményeiket összefüggésbe hozzák a kommunisták pártjával. A pártnak, valamennyi szocialista ember által támogatott irányvonala meggingathatatlan.

Az SZKP XXVI. kongresszusa óta eltelt évek alatt jelentősen nőtt az ország gazdasági és műszaki-tudományos potenciálja, erősödött annak védelmi képessége, növekedett a nép életszínvonala, még nagyobb lett hazánk nemzetközi tekintélye.

A legfigyelemreméltóbb eredményeket az elmúlt évben értük el. K. U. Csernyenko elvtárs, az SZKP KB főtitkára választói beszédében megemlítette, hogy az ipar fejlesztésében elért sikerek mellett javult a dolgok állása a közlekedésben is, több termést takarítottunk be, pozitív előrehaladások történtek az állattenyésztésben. A munkatermelékenység növekedésének a gazdaság hatékonyságát meghatározó ütemei meghaladták a jelen ötéves terv első két évének éves mutatóit. Gazdaságunk egyre magabiztosabban tér át a belterjesség útjára.

Napjainkban a párt azt szabja feladatul, hogy tartsuk az elért ütemet, még nagyobb aktivitással fejlesszük a pozitív irányzatokat, biztosítsuk a tervfeladatoknak és a szocialista vállalatoknak feltétlen végrehajtását.

Itt nagy lehetőség nyílik minden dolgozó, minden munkáskollektíva kezdeményezőképesége, alkotó útkeresése előtt. Az egyes szakaszokon az elért eredmények legyenek bár jelentéktelenek is, a szerény eredmények azonban végsősoron jelentős népgazdasági eredményhez vezetnek. Az ipari termékek önköltségének csak 0,5 százalékos terven felüli csökkentése is mintegy 300 ezer lakás utólagos felépítéséhez szükséges eszközöket takarít meg. A tervben megállapított munkatermelékenységnek csak egy százalékkal való növelése egyedül az iparban egyet jelent a termelésnek több milliárd rubellel való növelésével.

A szocialista gazdálkodásnak lenini elveit követő párt és annak Központi Bizottsága fejlett szocializmus fejlesztésének időszakához viszonyítva gazdagította és fejlesztette azokat. Az SZKP XXVI. kongresszusának és a KB további plénumának határozatai megjelölték a gazdaság továbbfejlesztésének főbb irányait, meghatározták azt, hogy a tömegek milyen formában vegyenek részt a takarékoságért és gazdaságosságért folyó harcban.

A racionális gazdálkodás útjai keresésének nagy figyelmet szentelt az SZKP KB-nak 1983. decemberi plénuma. A plénum megállapította azt, hogy az 1984. évi terv túlfeszített, az mindegyik minisztérium, mindegyik köztársaság részére magas feladatot tartalmazott minden erőforrás, anyag, nyersanyag és energiafajta megtakarítására vonatkozólag. Az egy jövedelemegységre eső energiafogyasztást másfél százalékkal, a fémfogyasztást fél százalékkal kell csökkenteni. A termelési hulladékoknak széles körű felhasználása lehetővé tette több mint kilenc milliárd rubel értékű primer erőforrás megtakarítását.

A takarékosági rendszabályok foganatosítása nem más, mint az erőforrások megőrzése és azokból az összes lehetséges hozadék kinyerése. A szocialista társadalomban a takarékoságok erre is irányulnak. Nagyon fontos, hogy ezt mi katonák is, valamennyien megértsük. Nekünk ismernünk kell és mi ismerhetjük a takarékoság helyét az össznépi mozgalomban.

Ma az a feladat, hogy még jobban aktivizáljuk a harcot a takarékoságért, minőségileg új színvonalra emeljük azt. Ennek a harcnak össznépi és a szó szoros értelmében mindennapivá kell válnia, azt minden irányban, minden tagozatban kell folytatni, tudományos alapon kell felépíteni. Tudni kell azt, hogy a takarékoságért folyó harc a harcképzés többi feladataitól nem egy elkülönített fajtája. Annak át kell hatnia a kiképzés, szolgálat és termelés teljes folyamatát. Gyakrabban kell ceruzát kézbe venni és pontosan ki kell számítani, hogy mennyibe kerül ez vagy az az intézkedés, akkoris, amikor mi harckiképzésre használjuk fel az eszközöket, akkoris, amikor különféle gazdasági műveleteket végzünk.

Napjainkban mind nagyobb jelentőségre tesz szert a takarékoskodás racionális útjainak állandó és folyamatos kutatása. Tudott dolog, hogy termelni távolról sem tud mindenki. Takarékoskodni azonban mindenkinek lehet és köteles. Az életben azonban meg lehet figyelni más fajtájú tényeket is. A kiképzés napján a harckocsi kezelőszemélyzete felkészületlennek bizonyult és nem tudta végrehajtani feladatát. Ez azt jelenti, hogy herdálja a nép vagyonát. Avagy mondjuk, hogy a gépkocsiszállító alegység a terhek szállításakor lemondott a pótkocsik alkalmazásáról és jóval több üzemanyagot és üzemóra-tartalékot használt fel, mintha másképpen viszonyult volna az ügghöz. Ebből következik tehát, ahhoz

hogy kizárhassuk a hasonló negatív jelenségek lehetőségét, a takarékoskodás a fegyveres erők viszonyai között azok tevékenységének gerincévé váljon, meg kell érteni azt, hogy a harcjárművek, az összes technika és fegyver, a hadsereg és a flotta teljes felszerelése a szovjet emberek munkájának az eredménye. És ezt a munkát hozzáértően, gazdaságosan kell az egységek és hajók harckészültségének növelésére felhasználni.

Azonban nem csupán maga az eredmény a fontos, hanem az is, hogy milyen áron értük azt el. A hadsereg és a flotta egységeinél nagy lendületre tettek szert az olyan hazafias kezdeményezések, mint törekedni elsajátítani a cél megsemmisítését az első lövéssel, sorozattal, indítással, igyekezni minőségileg végrehajtani minden kiképzési és harcfeladatot, meghonosítani a gyakorlatban a technika üzemeltetésének, karbantartásának és javításának progresszív módszereit. Ezek az intézkedések meghozzák a maguk gyümölcsét – ha a csapatok kiképzése veszteség nélkül jár, akkor kevesebb lőszerre, üzemóra-tartalékra, üzemanyagra lesz szükség. Összességében az a személyi állomány magas fokú szakmai felkészültségéről, a szabályzatok pontos betartásáról és a munka szervezettségéről tanúskodik. Mielőtt kezünkbe vennénk a harckocsi botkormányát, a repülőgépkormányt, helyet foglalnánk a hajók műszerei mellett, minden harcosnak részletesen át kell vennie a tevékenység technikáját és taktikáját vázlatokon, makettekben, gyakorló berendezéseken. Ez garancia lesz arra, hogy a kiképzési és harcfeladatokat a szervezettszerű technikán minőségileg és magas gazdasági hatékonysággal hajtjuk végre. Figyelembe veszik-e a gazdasági tényezőket a kiképzési folyamat megszervezésekor, biztosított-e a mintaszerű rend a telephelyeken, tárolókban, a raktárakban – ezeknek a kérdéseknek szintén a parancsnokságok, törzsek, hadtápszolgálati ágak látóterében kell állniuk. Egyszóval valamennyi kategóriájú katonára, továbbá a termelő egységek vezetőinek, dolgozóinak és alkalmazottainak elmélyült és rendszeres közgazdasági neveléséről van szó.

Nagyon fontos a tisztek, katonák közgazdasági kiképzésének megszervezése, a közgazdaságtan metodikájának valamennyi szakember általi elsajátítása. Ezek a szakemberek tudják figyelembe venni a gazdasági aspektusokat a kiképzési és harcfeladatok kiképzésének és megoldásának folyamán, teljes mértékben felhasználnia kiképző-anyagi bázist a személyi állomány kiképzése változatainak optimalizására, elvégezni a felhasznált anyagi eszközök, idő, munka és a kapott eredmények elemzését.

Az anyagi eszközök gazdaságos felhasználásának alapjai lerakását már a tervezés alatt meg kell kezdeni. A tervezés és a nyilvántartás minőségének javítása és a csapatok anyagi eszközökkel időben történő ellátása egyike a végső cél elérése, a harckészültség növelése döntő feltételeinek.

Különös gondot kell fordítani a foglalkozások komplexitására. A harckiképzésnek valamennyi fajtáját alá kell rendelni a technika követelményeinek, meg kell találni az optimális arányt, az elméleti és a gyakorlati oktatás között. Az egyes foglalkozásokat hozzáértően, a tanult anyag fokozott bonyolultabbá tételével kell felépíteni.

A foglalkozások komplexitása lehetővé teszi az üzemanyag, üzemóra-tartalékok gazdaságos felhasználását, a harcképzéssel kapcsolatos foglalkozásoknak a technika karbantartásával, állapota ellenőrzésének, a különböző hadtápbiztosítási feladatok végrehajtásával való hozzáértő kombinálását.

A takarékoság jelentős forrása a technika balesetmentes üzemelése. A modern gépnek akármilyen összetörése jelentős anyagi eszközfelhasználást von maga

után. Ezért fontos az, hogy minden alegységnél biztosítva legyen valamennyi technika balesetmentes üzemeltetése. Az egyik egységnél pl. több éven át nem volt baleset, azért mert itt a vezetők nagy gonddal hajtottak végre akármilyen feladatot is, nem engedve meg a legcsekélyebb felületességet sem, a gépkocsiknak telephely elhagyásához való előkészítéskor.

A takarékoskodásért és a gazdaságosságért való harcot különösen az anyag-ellátó és technikai biztosító szolgálatoknál kell kibontakoztatni. A raktárakon és a bázisokon óriási anyagi értékek találhatók. Mindezeket az értékeket megbízhatóan kell tárolni, nem szabad megengedni azt, hogy azok megromoljanak, pontosan kell vezetni azok nyilvántartását, vigyázni kell rendeltetésszerű felhasználásukra.

A csapatoknál szervezett és összpontosított jelleget öltött az üzemanyag gazdaságos és racionális felhasználásával kapcsolatos munka. A benzin- és gázolaj-megtakarításhoz hozzájárult a vezetők magas fokú mesterségbeli tudása. Közülük a jobbak megtakarítanak 10–15⁰/₀ üzemanyagot. Egyes egységeknél a meghatározott kiszabattal szemben megtakarítanak 5–8⁰/₀-ot. Ha ezeket a százalékokat tonnákban fejezzük ki, akkor eléggé jelentős számokat kapunk.

Az üzemanyag-megtakarításban észrevehető eredmény érhető el gyakorlóberendezések és a kiképzés többi modern technikai eszközeinek széles körű alkalmazásával. Ha a légiernél az egyes pilóták részére azok szakképzettségének megfelelő megállapított „repülésből” egy meghatározott óraszámot gyakorlóberendezéseken hajtanak végre, akkor meg lehet takarítani 20–25⁰/₀ üzemanyagot. Sok parancsnok a megfelelő kiképző harcitechnika-készletet állandóan a kiképzőközpontokban tárolja, ahová a gyakorlatok és a feladatok végrehajtására gépkocsikon vagy más szállítóeszközökön szállítják az alegység személyi állományát.

Minden haderőnél és fegyvernemnél, minden ellátószolgálatnál kialakultak és széleskörűen alkalmazzák a gazdasági munka különböző formáit. A haditengerészeti flottánál például, ahol jelentős mennyiségű folyékony hajtóanyagot fogyasztanak, az egyes tengerimérföld alatti fogyasztást tudományos alapon állapították meg, amit különböző menetsbesség esetén a fő és kiegészítő szerkezetek racionális üzem módjának következtében lehet elérni. Folyik annak a vizsgálata is, hogyan lehetne kőolajtermékeket megtakarítani a hajók állandó tartózkodási helyeken való állásakor, repülőegységeknél – hogyan lehetne kisebb földi erővel biztosítani a repülést. Ismeretes, hogy a felhasznált üzemanyag értéke akkor, ha a hajó saját energiafejlesztője látja el energiával 3–4-szer magasabb, mintha annak energiaellátása a partról történik.

Az üzemanyagot ott használják fel racionálisan, a leghatékonyabban, ahol műszakilag hozzáértően tartják karban a gépeket, azoknak üzemanyaggal és olajjal való feltöltése zárt rendszerben történik, a technika üzemeltetése rendkívül kulturált körülmények között folyik, ahol az összes gép üzemképes sebességmérővel hagyja el a telephelyet, szigorúan betartják a kiszabott fegyelmet. Itt a kőolajtermékek megtakarításáért folyó harcnak komplex szervezési, technikai és nevelő-rendszerbályokat, továbbá erkölcsi és anyagi ösztönzőket magában foglaló jellege van.

A gazdasági munka megszervezésének szempontjából nagy jelentőséggel bír az SZKP KB-nak és a SZU Minisztertanácsának „A gépkocsik népgazdaságban való felhasználása hatékonyságának növelése, a terhek gépkocsikon való szállítása alatti bejegyzések elleni harc fokozása és az üzem- és kenőanyag megővésének biztosítása” c. határozata. Ebben az okmányban foglaltak végrehajtása kötelező a fegyveres erők összes alegysége és egysége számára. Ennek alapján történik a

szállítási folyamat megszervezése formáinak és módjainak korszerűsítése, a szállítóeszközök felhasználásának javítása és az úton levő járművek munkájának ellenőrzése.

Az elmúlt években az anyagi eszközök utánszállítása rendszerében meghonosodott a terhek központosított szállítása. A központosított szállítást a nagy helyőrségek többségében meghonosították. Ez lehetővé teszi a bevonandó járművek számának csökkentését, azok felhasználásának javítását, az üzemóra-tartalék és az üzemanyag-megtakarítást. Egyre szélesebb körben alkalmazzák a gépkocsiszállítások tervezésének és irányításának progresszív módjait, egyre több terhet szállítanak egységcsomagokban, konrénekekben. Jó eredményeket értek el ezen a téren a DHDSCS, az Odesszai, Leningrádi Katonai Körzet és a Balti Flotta gépkocsiszállító alegységei.

Az úgy azonban korántsem áll így mindenütt. Egy sor helyőrségben nem használják ki a járművek teherbíró-képességét és teherbefogadó- (rakodó-) képességét, még igen nagy a gépkocsik üresjárata. Szállítások alatt ritkán alkalmaznak pórkocsikat és különleges gépkocsikat. Az egységcsomagokban szállított terhek terjedelme egyes helyeken nem haladja meg a 35–40 százalékot. Mindez azt bizonyítja, hogy a szállítóeszközök munkája hatékonyságának növelésével kapcsolatos lehetőségeket még korántsem mértékreték ki.

A szocialista tulajdon megóvásának, a károk és a hiányok megelőzésének érdekében sok minden történik. Pozitív eredményeket értek el a tárolás és szállítás alatti élelmiszerveszteség csökkentésében. N. Scserbakov zászlós pl. a természetes veszteségnorma csökkentésének következtében az elmúlt évben megtakarított 4000 rubel értékű élelmiszert, P. Svelnisz pedig 12 000 rubel értékű élelmiszert. És ilyen szorgalmas emberek nagyon sokan vannak nálunk.

Igen kézzelfogható eredményekkel jár a csapatoknál a kenyérpazarlás ellen folytatott felvilágosító munka. Az alakulatoknál több tucat-tonnát takarítanak meg ebből az értékes élelmiszerből. Annál az alakulatnál pl., ahol M. Maszlienko alezredes, az ezredparancsnok hadtáphelyettese, a kenyérmegtakarítás minden évben a terv szerinti szükséglet 30 százalékának felel meg. Ebben a vonatkozásban több katonai alakulatnál is nagyon jó eredményeket értek el. Úgy vélem, hogy példájukar követik majd azok is, akik még nem fordítanak kellő gondot erre az összállami ügyre.

Külön szerelnék szólni arról a nagy munkáról, amit a hadseregben és a flottánál az ország élelmiszer-programja gyakorlati megvalósításának céljából folytatnak. Az SZKP KB 1982 májusi plenumát követő időszakban létrehoztak több új katonai szovhozot, többszáz kiegészítő gazdaságot. Növelték a vetésterületet, javultak a mezőgazdasági üzemek és kiegészítő gazdaságok gazdasági mutatói. Az elmúlt évben a szovhozok bruttó termelése az 1982. évi termeléssel szemben 18,4 százalékkal nőtt. A legjobb katonai szovhozok közé a „Habarovszkij”, „Blagodotnij” szovhozok tartoznak. Az utóbbiban a gabonahozam elérte hektáronként a 35,6 mázsát, a tejhozam a 4100 kilogrammot tehenenként. Az „Orlovskij” katonai szovhozban minden tojótyúk 280 darab tojást adott.

Egy egész sor alakulat biztosítja a személyi állomány éves hús-, tej-, tojás-szükségletét, a burgonya, korai és melegágyi zöldségszükségletének jelentős részét. A hadászati rendeltetésű rakétacsapatoknál és a Moszkvai Légvédelmi Körzetnél egy főre számítva 13 kg, vagy még több húst állítanak elő. Emellett azonban meg kell említeni azt is, hogy vannak alakulatok, amelyek egyáltalán nem

rendelkeznek kiegészítő gazdaságokkal és melegházakkal. Ez a helyzet megengedhetetlen.

A tizenegyedik ötéves terv végére a katonai alakulatokat kiegészítő gazdaságoknak egy főre 15 kg. húst és 15 kg. főzelékkfélét és zöldséget, 1990 végéig pedig 20 kg. húst és 20 kg. főzelékkfélét és zöldséget kell előállítani. Ezeknek a feladatoknak a végrehajtása a földhasználat megjavítása, a munka jó megszervezése, a munkafegyelem erősítése, a szocialista törvényesség nélkül elképzelhetetlen.

Az agráripari komplexum problémáival foglalkozó össz-szövetségi gazdasági értekezleten K. U. Csernyenko elvtárs, az SZKP KP főtitkára kihangsúlyozta, hogy „A kitűzött célok elérésének legfőbb útja – a mezőgazdaságnak a fejlődés intenzív útjára történő átállítása, a kolhozban és a szovhozokban létrehozott potenciál hozadékának jelentős növelése”. Ezek az utasítások teljes egészében vonatkoznak a mi katonai mezőgazdasági üzemeinkre is.

A ruházati szolgálat nagy mennyiségű, a hadsereg és a flotta részére biztosított anyagi és pénzüsszegeket használ fel. Azoknak gazdaságos kezelése a fegyveres erők összes szolgálati személyének, egész személyi állományának legfontosabb feladata. A körzeteknél és a flottánál hatalmas munka folyik a ruházati anyagi készletek gazdaságos és célirányos felhasználásának érdekében.

Ugyanakkor a csapatoknál még előfordulnak ruházati anyag elvesztések és hiányok, és ezekkel nekünk nem szabad megbékélnünk. Jelentős méreteket érnek el ezek a Távolkeleti, Bajkálontúli, Urali, Közép-ázsiai és Türkmeniai Katonai Körzeteinél, a Csendes-óceáni és az Északi Flotta egységeinél.

Az ilyen helyzetnek az a legfőbb oka, hogy a szolgálati személyek nem teljesítik a Fegyveres Erők Belsőszolgálati Utasításának az alegységek és raktárak anyagkészlete rendszeres ellenőrzésével kapcsolatos követelményeit, rosszul szervezik meg az anyagnyilvántartást az egységeknél és a hajókon, komolytalanul viszonyulnak a káderok anyagfelelős beosztásokba való kiválogatásához. Egyes helyeken a népi ellenőrök és belső ellenőrző bizottságok nem tanúsítanak kellő aktivitást és elvhatóságot.

A katonai kereskedelemben még nem tesznek meg mindent az ipar- és élelmiszercikk megóvásának érdekében. Nem kevés azoknak a katonai boltoknak a száma, ahol a hiányok nőnek. Több helyen növekszik a nem tervezett veszteség. A Távolkeleti és Bajkálontúli Katonai Körzetek Kereskedelmi Főnökségeinél az az egész hiánynak több mint az egynegyedét teszi ki. Mindent meg kell tenni annak érdekében, hogy a katonai kereskedelem egységeinél kedvező feltételeket teremtsenek az áruk megóvásának biztosítására, a hiány kizárására.

Úgy tűnik, hogy a „vezessd pontosan és lelkiismeretesen a pénzünyilvántartást, gazdálkodj takarékosan...” lenini szavak közvetlenül a hadtápszolgálatok és a pénzügyi szolgálat dolgozóihoz szólnak. Azonban még nem mindenki tanulta meg megingathatatlanul védeni a nép rubeljeit.

A moszkvai „Sarló és Kalapács” fémkohászati gyár dolgozóival való találkozásakor K. U. Csernyenko elvtárs megjegyezte, hogy még nagy pénzeket használnak fel másodrendű dolgokra, avagy olyan kérdésekkel foglalkoznak, amelyek még várhatnának. Meg kell mondani, hogy még a hadseregben és a flottánál is vannak esetek, amikor a pénzeszközöket ésszerűtlenül, nem rendeltetészerűen használják fel. Sőt, mi több, előfordulnak törvénytelen és nem célszerű kiadások is.

Több helyőrségben nem használják ki kellően a napjainkban elterjedt saját erővel való építkezés módjait, amikor is a munkának jelentős részét az alakulatok saját erőikkel hajtják végre. Az ilyen építkezési forma tényleges költségei 40–50 százalékkal alacsonyabbak a költségvetési költségeknél.

Nem mehetünk el szó nélkül amellett sem, hogy egyes katonai alakulatok és katonai építőszervezetek évről évre büntetést fizetnek a vasúti kocsik állásáért. Ez a hosszú ideje tartó gyakorlat oda vezet, hogy felelőtlenül viszonyulnak a rakodásgépesítési eszközök meghonosításához. Meg nem engedhető ellentmondás keletkezik: a vasút arra törekszik, hogy minél gyorsabban eljuttassa a terhet a felhasználóhoz és növelje a gördülőanyag-fordulót, a felhasználó pedig közömbösen akadályozza ezt, órákig, sőt néha napokig állnak a vagonok iparvágányokon.

Meg kell jegyezni, hogy az anyagi eszközök megóvásában jelentős szerepet játszik a belső ellenőrzés. Az egységparancsnokok kötelesek konkrétan irányítani a belső ellenőrző bizottságokat és azok munkáját. A bizottságok állományába olyan értelmes és elvhű tiszteket és zászlósokat kell kijelölni, akik ismerik az ügyek állását az egységeknél. Az ellenőrzések során feltárt hiányosságok megszüntetését állandó ellenőrzés alatt kell tartani.

A gazdasági kérdések, mint állami fontosságú feladat megoldásának a legnagyobb figyelmet a szolgálat általános vezetésére kell fordítani, törekedni kell a szovjet törvények, a parancsok, utasítások és szabályzatok követelményeinek maradéktalan végrehajtására, a nyilvántartás és az ellenőrzés megfelelő megszervezésére, határozottan meg kell akadályozni mindenfajta mulasztást, hanyagságot, lazaságot, pazarlást. Egyes helyeken még nem harcolnak kellő eréllyel a takarékoskodásért, közömbösen kezelik ezt a fontos kérdést, sőt mi több, időnként megpróbálnak belenyúlni az állam zsebébe. Hogyan lehet beszélni takarékos-ságról, ha az egységnél nincsen megfelelően megszervezve az anyag vagy élelmiszer tárolása, nyilvántartása, megóvása, ha a kollektíván belül nagyobb a megendezett hiány vagy veszteség. Ilyen esetben nyilvánvalóan nem beszélhetünk a takarékoskodásért való harcról, hanem csak rendteremtés szükségességéről olyan rendteremtésről, a szolgálat olyan megszervezéséről, amikor elképzелhetetlen a hanyagság, a sikkasztás, a felelőtlenység. Mert addig, ameddig nem lesz rend, öntudatos, kommunista viszonyulás a munkához, szó sem lehet a tényleges takarékoskodásról. A mi életünkben ki kell rekeszteni a pazarlást és a sikkasztást, mert régen ismert az a közmondás, hogy agyagos mocsárban semmi érdemleges nem nő.

Nemrégben lépett életbe a Szovjetunió Legfelső Tanácsa Elnökségének törvényerejű rendeletével jóváhagyott, „Utasítás a katonák anyagi felelősségéről az államnak okozott kárról”. Ez az okmány kimondja, hogy a Szovjetunió állampolgára köteles óvni és erősíteni a szocialista tulajdont – a Szovjetunió gazdasági rendszerének alapját. Minden állampolgár kötelessége harcolni az állami és társadalmi tulajdon pazarló és sikkasztói ellen, jó gazdához illően kezelni a népi vagyont, intézkedéseket fogantatosítani a kár megelőzésének érdekében.

A Szovjetunió Alkotmányának, a katonai eskünek és a katonai szabályzatoknak megfelelően, a Szovjetunió Fegyveres Erőinek katonája köteles óvni a rábízott fegyverzetet, technikát és egyéb katonai anyagot. A szocialista tulajdon el-sajátítása csökkenti a harc-készültséget, ez a szovjet törvényeknek és a katonai fegyelemnek a legdurvább megsértése. Az ilyen dolgokban vétkező katonákat fegyelmi, anyagi, a törvény által meghatározott esetekben pedig bünvádi felelősségre kell vonni.

Az Utasításnak hozzá kell járulnia a katonák, fegyverzet, technika és egyéb katonai anyag, mint össznépi vagyon, a hadsereg és a flotta harci erejének anyagi alapja megóvásáért való felelősségének növeléséhez.

A szovjet harcosok a technikának és a fegyverzetnek jó gazdához méltó megóvásában, minden kilogramm üzem- és kenőanyag, minden kilowattóra villamosenergia, minden kilogramm kenyér ésszerű felhasználásában látják hazafiúi kötelességüket. A népvagyonért valamennyien felelősek vagyunk.

A személyi állománynak a takarékoság tattalékai feltárására irányuló alkotó kezdeményezéséhez hozzájárul a szocialista munkaverseny. Az egységeknél, hajókon, a Honvédelmi Minisztérium vállalatainál és intézeteinél széles körű támogatásra talált a „Minden helyőrségben példás életkörülményt” jelszavú verseny és „A harcjárműnek második életét” kezdeményezés. Annak az alakulatnak a személyi állománya, ahol a parancsnok hadtáphelyettese A. Marcsenko alezredes, az elmúlt évben azzal a felhívással fordult a Moszkvai Katonai Körzet harcosaihoz, hogy harcoljanak a „Takarékosok Ezrede” cím elnyeréséért és becsülettel teljesítette vállalt kötelezettségét. Sok hasznos kezdeményezés született a BAM-építkezésen. Ezek a hazafias kezdeményezések meleg támogatásra leltek a hadtápszakemberek között, a termelő vállalatoknál, a katonai építőszervezeteknél. A hadsereg és a flotta munkáskollektívái akzívan részt vesznek a tartalékok feltárásában azért, hogy az ötéves terv negyedik évében újabb sikereket tudjanak elérni.

A takarékoságért és a gazdaságosságért folyó harchoz nagyban hozzájárulnak a hadsereg és a flotta feltalálói és újítói. Azok, több százezer, a kiképzési folyamat hatékonyságának és minőségének javítására, a kiképző-anyagi bázis korszerűsítésére, a fegyver és harci technika igénybevételének javítására, azok megbízható működésének és megóvásának biztosítására, jelentős villamosenergia, tüzelő és más anyagok megtakarításának elérésére irányuló javaslatokat tettek. Ezen javaslatok megvalósításának következtében az ötéves terv elmúlt évében a csapatoknál megtakarítottak több millió rubelt.

Az újítók alkotó aktivitása ugyanakkor lehetővé teszi sok bonyolult technika problémájának megoldása meggyorsítását, ami a harcászultság erősítését, a kiképzési folyamat hatékonyságát és minőségének növelését, a szolgálat megszerzésének javítását szolgálja.

A hadseregben és a flottánál a takarékoságért és gazdaságosságért kibontakozott harc szükségessé teszi azt, hogy a parancsnokok, politikai szervek, párt-, szakszervezet és Komszomol-szervezetek, hadtápszakemberek, állandóan figyelemmel kísérjék.

Az élenjáró egységek felgyülemlett tapasztalataira támaszkodva törekedni kell a gazdasági munka további korszerűsítésére, szigorúan kell elemezni az ügyek állását a csapatgazdálkodás valamennyi területén, fel kell tárnai a fel nem használt tartalékokat. Minden alakulat és hajó életét hassa át a párt gondoskodása a technika tárolása és karbantartása minőségének javításáért, élettartamának meghosszabbításáért, az üzemanyag, tüzelő, villamosenergia és más anyagi eszközök megtakarításáért. Mindabban, ami a népvagyonhoz való jó gazdához illő, gondos viszonyulással kapcsolatos, nagy a szerepe a kommunista, különösen a vezetők kommunista erkölcsi példamutatásának. Meghatározza a munka menetét és mindenki róla vesz példát. Minél magasabb beosztást tölt be, annál nagyobb a felelőssége.

A kommunista magas fokú morálja mindcncnelőtt a szolgálati és pártfeladatok maradéktalan végrehajtásában, a kommunista erkölcs normáinak szigorú betartásában mutatkozik meg. Aki erről megfeledkezik, az előbb vagy utóbb elveszíti párttekintélyét. Ennek eredményeképpen következik be a méltatlan magatartás, a szolgálati jogokkal való visszaélés. P. Popov alezredes hibájából pl. cl-tulajdonítottak nem kis mennyiségű építőanyagot, az értük kapott pénzt pedig megtartották. Mélységesen el kell marasztalni azokat az előljárókat, akiknek kötelességük lett volna a tiszt munkájának az ellenőrzése.

Akik méltatlanul viselkednek, megsértik a párt Szervezeti Szabályzatát és a párterkölcsei normákat, nem érdemelnek megértést, mett itt a párt becsületéről, sorainak tisztaságáról van szó.

A rend és fegyelem megerősítése kulcsfontosságú clvi kérdés. A fegyelmezetlenség és a felelőtlenség nemcsak anyagi kiadásokat eredményez, hanem komoly erkölcsi károkat is okoz. Ezért a hadseregnek és a flottának valamennyi hadtápbecsztottja szívből üdvözli a párt által a gazdasági fegyelem tovább-erősítésének, a szocialista törvényesség szigorú betartásának céljából foganatosított rendszabályokat.

Az SZKP KB 1984. februári és áprilisi plénuma hangsúlyozta, mi a jövőben is azon fogunk munkálkodni, hogy erősödjön országunk védelmi képessége, hogy rendelkezünk elegendő eszközökkel ahhoz, hogy lehűthessük a forró fejű harcias kalandorokat. Az anyagi és pénzeszközök gazdaságos, takarékos felhasználása egyenlő hazánk gazdasági és védelmi képességének erősítésével.